

Sygn. akt V CNP 91/12

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi F. Sp. z o.o. w likwidacji w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 maja 2010 r.,
sygn. akt I C .../08 w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko „F.” Sp. z o.o. w likwidacji w W.
o nakazanie złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 września 2013 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W związku ze skargą strony pozwanej „F.” sp. z o.o. w likwidacji o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 24 maja 2010 r. należy zważyć, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. Przyczyną odrzucenia poza niespełnieniem wymagań konstrukcyjnych skargi jest przewidziana w art. 424⁸ § 2 k.p.c. sytuacja, w której wywód mający wykazać, że zaistniał wyjątkowy wypadek w ocenie sądu okazuje się nietrafny.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. i wskazując, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy faktycznej oraz prawnej sytuacji mającej uzasadnić zaistnienie tego wypadku. Oznacza to powinność wykazania wyjątkowości konkretnego przypadku nie tylko z punktu widzenia przyczyny niezgodności z prawem danego wyroku, lecz także w aspekcie powodów nieskorzystania przez stronę z możliwości zaskarżenia tego orzeczenia. Strona skarżąca musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, zaistnienie wyjątkowego wypadku poprzez ujawnienie, a także przedstawienie tej okoliczności w sposób wyczerpujący oraz nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia w przekonującym uzasadnieniu. Skarżąca spółka w istocie nie wykazała żadnego wyjątkowego przypadku mającego

uzasadniać zastosowanie art. 424¹ § 2 k.p.c. Po pierwsze, powołane przez nią okoliczności, to jest wystąpienie potencjalnego zagrożenia, polegającego na tym, że pierwotnie istniejąca możliwość zmiany lub uchylenia wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych nie jest już możliwa lub okaże się niemożliwa po upływie terminu do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie stanowi wyjątkowej okoliczności, a wskazuje na to, że taka okoliczność nie zachodzi. Po drugie samo wyliczenie uchybień procesowych, które w ocenie skarżącego zostały popełnione przez Sąd Okręgowy orzekający w sprawie, jako odnoszące się do sądu, a nie do skarżącego, który nie skorzystał z przysługujących mu zwyczajnych środków zaskarżenia, nie mogą być traktowane jako wyjątkowe okoliczności w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. Po trzecie wskazać należy, iż z pisma z dnia 22 lipca 2013 r. (k. 17) wynika, że w sprawie I C .../08 została wniesiona skarga o wznowienie postępowania. Po czwarte, z samej treści skargi wynika, że został wniesiony także pozew o ustalenie nieważności nabycia prawa własności z dnia 31 marca 2012 r. Wszystko to wskazuje, że strona skarżąca nie wykazała zaistnienia wyjątkowego wypadku. Okoliczność, że podejmowane są równoległe działania mające na celu wzruszenie orzeczenia w inny dopuszczalny prawnie sposób jedynie potwierdza, że nie zachodzi kwalifikowany przypadek wyjątkowej okoliczności, uzasadniający odstąpienie od zasady subsydiarności i zastosowanie art. 424¹ § 2 k.p.c.

Zważywszy na powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.